

Asıl musîbet dîne gelen musîbettir

Şanlıurfa'dan okuyucumuz: “Bediüzzaman, Hazret-i Eyyûb Aleyhisselâmın başına gelen hastalığı işlerken, asıl musîbetin dîne gelen musîbet olduğunu ifâde ediyor. Bu hususu açıklar mısınız?”

Bedüzzaman Hazretleri, Hazret-i Eyyûb Aleyhisselâmın hastalığını tahlil ettiği İkinci Lem'a'da insanoğlunun başına gelen musîbet ve hastalıkları, belâ ve sıkıntıları, acı ve yaraları ele alır ve bunların altında yatan hikmetlere ışık tutar. Bilindiği gibi Eyyûb Aleyhisselâm pek çok yara bere içinde epey müddet kaldığı halde, o hastalığın büyük mükâfâtını düşünerek, tam bir sabır çağlayanı olmuştu. Yaralarından doğan kurtlar zikir yeri olan diline ve Allah'ı bilme mahalli olan kalbine iliştigi zaman kulluğuna zarar geleceği düşüncesiyle, kendi istirahati için değil; Allah'a kulluğunun selâmeti için, “Yâ Rab! Zarar bana dokundu. Lisanen zikrime ve kalben ubûdiyetime hâlel veriyor” diye duâ ediyor. Cenâb-ı Hak da onun hâlis, sâfi, garazsız ve sırf Allah için yaptığı duâsını hârika bir sûrette kabul ediyor, ona şifâ veriyor ve âfiyet ihsan ediyor.

Hazret-i Eyyûb Aleyhisselâmın tüm insanlık için örnek bir sabır kahramanı oluşu ve sabrı hayatıyla tebliğ edişi üzerinde elbette durmamız, dersler çıkarmamız ve ibretler almamız gerekir. İşte Üstad Hazretleri, Eyyûb Aleyhisselâmın duâsını konu alan Enbiyâ Sûresinin 83. Âyetini böyle bir ihtiyaca cevap olarak tefsir ediyor ve insanlığın yaşadığı musîbetler, hastalıklar ve dertler hakkında, beş nükte içinde muhtelif ve orijinal değerlendirmelerde bulunuyor. Nükteleri kısaca hatırlayalım:

Birinci Nükte, bütün yoğunluğunu içimizde ve ruhumuzda hissettiğimiz mânevî yaralarımıza tahsis eder. Burada, Hazret-i Eyyûb Aleyhisselâmın bedenî yaralarının karşılığında, bizim de rûhî yaralarımızın olduğuna dikkat çekilir; bedenî yaraların nihayet yüz yıllık bir hayatı tehdit ettiği, fakat bizim mânevî yaralarımızın pek uzun olan ebedî hayatımızı sıkıp mahvetmeye çalıştığı kaydedilir. Öyle ki, tevbe ve istiğfarla çabuk imha edilmeyen her bir günah kalbi siyahlandırıyor. Her bir günah içinde küfre gidecek bir yol vardır. Günah eğer istiğfarla imha edilmez ise, kurt değil; küçük bir mânevî yılan olarak kalbi ısırıyor. Meselâ günahlarının başkası tarafından bilinmesini istemeyen insanoğlu, tevbeye muvaffak olamayınca meleklerin

varlığını ağır görmeye başlıyor, hattâ Allah'ın varlığına karşı inkâr meyli içine giriyor ve bu yönde içine girdiği küçük bir zanna büyük bir delil gibi yapıyor. Bu durum ise, kendisini inkâra götürmeye yetiyor.

Saîd Nursî Hazretleri dînî musîbetin fert bazında en ağırını böylece nazara verdikten ve bundan sakındırdıktan sonra İkinci Nükteye geçiyor.

İkinci Nükte, maddî hastalıkları konu alıyor ve insanın hastalıklara karşı şikâyet etmesinin hakkı olmadığını, çünkü insanın vücut elbîsesinin tamâmen Mâlikü'l-Mülke ait olduğunu hatırlatıyor. Bununla berâber maddî musîbetler insana sevap ve feyiz kaynağı teşkil etmektedirler. Nitekim, musîbete uğrayan kişi zaafını ve aczini tam hissederek Rabb-i Rahîm'ine tam sığınmakta, yalnız O'nu düşünmekte, yalnız O'na yalvarmakta ve böylece hâlis bir ibâdet haline ulaşmış olmaktadır. Öyle ki, riyâsız bir ibâdet hükmünde olan böyle maddî musîbetler, bu noktadan, aslında bir Rahmânî hediye olarak karşımıza çıkmaktadır.

Üçüncü Nükte, yine sevap sebebi olan maddî musîbetlerin insanı Allah'a daha çok yaklaştıracığını ve duâya zemin hazırlayacağını nazara verir.

Dördüncü Nükte, maddî musîbetlere karşı sabır kuvvetini kullanma âdâbını konu alır ve bize Hazret-i Eyyüb Aleyhisselâmın sabrını öğretir.

Beşinci Nüktede, asıl musîbetin dîne gelen musîbet olduğu, dînî olmayan musîbetlerin bir kısmının birer Rahmânî ihtar, birer Rabbânî iltifat ve birer arındırma ameliyesi, bir kısmının günahlara kefâret, bir kısmının da aczi ve zaafı tam hissettirip Allah'a sığınmayı netîce verdiğiinden tam bir huzur kaynağı teşkil ettiğini beyan eder. Dînî musîbetlerden ise her zaman Allah'ın dergâhına ilticâ edip feryat etmek gerektiği hatırlatılır.

Dînî musîbet nedir? “Hak dîn” ile aramızdaki her türlü “uyuşmazlığı”, “anlaşmazlığı” ve “sürtüşmeyi” birer dînî musîbet saymamız gerektiği gibi, hak dîne karşı olan kabalığımızı, küstahlığımızı, inadımızı, anlayışsızlığımızı ve kulak tıkayışımızı da birer “dînî musîbet” görmemiz mümkündür. Nitekim Üstad Hazretleri, Hastalar Risâlesinin sekizinci devâsında da “dînî musîbete” kısmen temas eder ve şöyle der: “Eğer sen, günahları düşünmüyorsan, yâhut âhireti bilmiyorsan, veya Allah'ı tanımıyorsan sende öyle dehşetli bir hastalık var ki, milyon defa sendeki bu küçük hastalıktan daha büyüktür; ondan feryat et. Çünkü bütün dünyanın mevcûdâtıyla kalbin, ruhun ve nefsin alakadardır. Mütemediyen ayrılık ve yokluk ile o alâkalar kesilip, sende hadsiz yaralar açılır. Bâhusus âhireti bilmediğin için, ölümü ebedî yok oluş olarak düşündüğünden, yara bere içinde dünya kadar hastalıklı bir vücudun

var.1

Dînî musîbete karşı Cenâb-ı Hakk'ın yardım ve inâyetine sığınmalıdır. Cenâb-ı Hak cümle ehl-i imanı dinî musîbetlere karşı muhafaza buyursun.

Dipnot:

1- Lem'alar, s. 268